

Truyện ngắn
Chủ đề: Hồi ký Chiến trường
Tác giả: Trường Sơn Lê Xuân Nhi

Khu Trục Bọc Thây

Để tưởng nhớ cố Trung úy phi công khu trục Hoàng Phi Hùng, thứ nam Bác sĩ Hoàng Văn Đức, đã “về với đất...” tại chiến trường An Lộc năm 1972.

Đồng thời, xin thân tặng các phi công Thái Dương phi đoàn 530 khu trục, Pleiku, những “dao phủ thủ lừng danh” của vòm trời Tam Biên với những định mệnh nghiệt ngã và đau đớn cuối cùng...

Người sĩ quan ban 3 thuyết trình xong, phòng họp hành quân của sư đoàn trở nên im lặng lạ thường. Người ta nghe rõ được tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ treo cuối phòng. Bỗng trung tá trung đoàn trưởng đứng dậy, tiến lên bục thuyết trình. Ông là một sĩ quan trẻ, mới về nắm trung đoàn chưa tới ba tháng. Áo quần ông nhăn nhúm, mắt ông ngầu đỏ, tóc ông rối bời.

Đứng trên bục, ông đưa mắt nhìn xuống phòng họp, đặc biệt ở dãy bàn có ló nhô mấy chiếc áo bay. Cái nhìn của ông thật khó hiểu. Người sĩ quan trung đoàn trưởng bộ binh trẻ tuổi đứng lặng yên như vậy một lúc. Mấy ông phi công của Sư đoàn VI Không Quân tự nhiên thấy mình được để ý, liền sửa thế ngồi, ngoan ngoãn nhìn lên.

Ông trung tá lên tiếng:

-Các ông tiểu đoàn trưởng của tôi chắc biết hai ngày sắp tới sẽ quan trọng như thế nào rồi, khỏi cần phải nói...

Rồi ông mỉm cười. Nụ cười chẳng ai mong đợi nở lên lúc này không làm giảm bớt được bầu không khí căng thẳng của phòng họp. Ông nói liền như sợ mất đi cái giá trị của nụ cười mình vừa biểu diễn:

-Thuyết trình xong, tôi sẽ có vài lời tâm tình với mấy anh em Không Quân một chút...

Mấy người mặc áo bay phía sau nghe tới đó lại... sửa thêm thế ngồi một lần nữa, mặt mày ai nấy đều cố gắng làm ra vẻ nghiêm trọng. Một trong những người mặc áo bay đó là Đại úy Trần anh Trí, trẻ măng, phi tuần trưởng sáng giá nhất của Không Lực Việt Nam vùng II chiến thuật, người vang danh là “đệ nhất đao phủ thủ” của Phi đoàn Khu trục 530.

-Các anh em biết, cách đây vài ngày, tổng thống ta vừa tuyên bố một câu rất... giật gân là chúng ta phải “đánh giặc theo lối con nhà nghèo”...

Đây không phải là lần đầu tiên Trí đi họp hành quân với bộ binh. Thông thường những buổi họp này rất giống nhau. Mới đầu, sĩ quan ban 3 của trung đoàn hay sư đoàn lên thuyết trình. Đại khái ông sẽ trình bày một lô tin tình báo như: Sư đoàn sao vàng sư đoàn sao đỏ hay gì đó đã xâm nhập, trang bị những vũ khí nặng đủ cỡ với những cái tên mà Trí không thể nào nhớ hết. Tiếp đến là ý đồ “thâm độc” của địch, âm mưu cắt khúc này, đánh chỗ nọ. Phần thứ ba là quân ta đang mở một cuộc hành quân tại tọa độ... Mục đích của mọi cuộc hành quân, dĩ nhiên là để tiêu diệt và bao vây địch, là “đánh chết mẹ nó ra”. Hào hứng nhưt là phần hội thảo và kế hoạch. Sau đó, thông thường là một vị cấp bậc cao nhất trong phòng họp lên cho chỉ thị hay phương thức tấn công và cuối cùng, trước khi chấm dứt buổi họp thì thế nào cũng có màn yêu cầu khu trục yểm trợ tối đa, hay trực thăng bốc cho thật đẹp, v.v.

Hôm nay, Trí thấy phòng họp có không khí lạ vì ông trung đoàn trưởng này mới tinh. Gặp lần đầu là thấy chịu liền. Trí nhận xét ông ta có khẩu khí hoàn toàn khác hẳn những ông trước. Sĩ quan trẻ xuất thân từ lò Đà Lạt ra có khác. Dám chê tổng thống là ăn nói giật gân thì ắt phải là “nhân tài.” Mà ông ta muốn tâm tình gì với anh em khu trục đây, Trí thắc mắc.

-Anh em biết, tổng thống nói đúng, nhưng chỉ đúng... một phần. Thứ nhất, trên chiến trường không có vấn đề giàu nghèo mà chỉ có thắng bại, sống hay chết, tử nhục hay vinh quang. Nhưng, anh em cũng như tôi, chúng ta đều biết rằng từ ngày hiệp ước ngưng bắn ký xong, chính phủ Hoa kỳ cúp bớt viện trợ cho chúng ta rất nhiều...

Ông dừng lại một chút như chờ cho mọi người thấm ý câu nói rồi tiếp tục:

-Tôi không ngu đến độ không biết những gì đang xảy ra trên đất nước mình. Tiếp tế và tiếp liệu của chúng ta càng ngày càng cạn đi. Ngay cả chiếc xe díp của tôi, thiếu cái bình điện mà còm-măng cả tháng chưa có, phải lấy xe của người khác đi... Nói như vậy để anh em hiểu tình hình bi đát như thế nào. Ngày xưa chúng ta đánh giặc kiểu Mỹ, bây giờ, tôi không muốn nói chúng ta phải đánh giặc kiểu con nhà nghèo, nhưng chúng ta phải đánh giặc kiểu Việt Nam. Đúng. Tôi nhân mạnh, đánh kiểu Việt Nam. Ý tôi muốn nói là mình phải “Suy nghĩ ba lần trước khi bắn một trái pháo, suy nghĩ bảy lần trước khi thả một trái bom...”

Thật là một câu “châm ngôn” nghe rất tới nhưng không kém đau thương. Trí nhớ lại câu tục ngữ của người Pháp: “Uốn lưỡi bảy lần trước khi nói” mà thuở xa xưa có lần thầy giáo đã bắt chàng chép 500 lần vì tội ăn nói bậy bạ trong lớp.

Rồi ông trung tá trẻ tuổi xoay người, cầm lấy cây thước, chỉ vào một cao độ trên tấm bản đồ treo phía sau. Khỏi cần nhìn Trí cũng biết cái “hột lạc” mà ông ta nhắc đến là ngọn đồi chiến lược 982 nằm ở phía bắc Kontum, nơi chàng đã đánh xuống không biết [bao] nhiêu là trái bom suốt mấy năm qua. Ngọn đồi chiến lược này là “con mắt” của thành phố Kontum. Ai đứng trên này có thể nhìn thấy hết được thành phố. Ngày xưa ngọn đồi này được một đơn vị LLDB Hoa Kỳ trấn đóng, nhưng sau khi Mỹ rút đi thì ta và giặc thay phiên nhau làm chủ ngọn đồi này.

-Trước khi đi vào chi tiết, anh em cho tôi bắt đầu bằng câu này: Bằng mọi giá, vào lúc 1800 giờ ngày mốt, anh em phải...” đem nó về cho tôi.” Để tôi lập lại một lần nữa lệnh của tôi cho quý vị tiểu đoàn trưởng nghe rõ: Trễ lắm là 1800 giờ ngày mốt, chúng ta phải chiếm được ngọn đồi này.

Ông đưa mắt nhìn xuống cuối phòng, nơi có treo cái đồng hồ:

-Bây giờ là 17 giờ 45 phút. Các anh có 48 giờ 15 phút đúng để “đem” ngọn đồi đó về cho tôi.

Một “giàn” bốn ông tiểu đoàn trưởng và mấy ông tá khác đen đũi sạm nắng trong bộ đồ nhà binh bạc màu ngồi ở bàn đầu im lìm nhìn lên. Cũng như Trí, mấy ông tiểu đoàn trưởng này đâu có lạ gì với cao điểm 982. Giày họ đã vệt gót khắp “giang sơn” của vùng hai chiến thuật, nhiều người bạn đồng đội của họ đã nằm xuống, hoặc đã bị tàn phế để gìn giữ những địa danh vô nghĩa như tên của ngọn đồi máu này.

-Sĩ quan ban 3 vừa trình bày cho các anh biết tình hình địch. Với quân số 3 tiểu đoàn của ta tấn công 1 tiểu đoàn của chúng, theo binh pháp thì quá ít. Con số lý tưởng là 7-1 chứ không phải 3-1. Anh em thấy chột nó nằm dài dài bắt đầu từ dưới chân đồi lên tới trên đỉnh. Mấy hôm nay bay trực thăng quan sát chiến trường, tôi đã đi đến một kế hoạch tấn công như thế này...

Ông lật tấm bản đồ thứ hai. Trí nhìn lên thấy toàn những ô vuông đánh dấu vị trí của quân bạn và địch.

-Trước khi tiếp tục, tôi xin giới thiệu với anh em một nhân vật quan trọng của cuộc hành quân này.

Ông đưa tay ra, hướng về phía một người sĩ quan bộ binh nãy giờ ngồi im lặng trong một góc phòng:

-Mời Trung úy An đứng dậy.

Một ông trung úy bộ binh trẻ tuổi, nhỏ người đứng lên dơ tay chào mọi người. Tất cả đều quay nhìn nhân vật được giới thiệu. Trí cũng nhìn sang và thoáng giật mình vì khuôn mặt của người này thấy hơi quen quen. Chắc chắn Trí đã gặp hắn ở một nơi nào đó...

-Tôi xin giới thiệu với anh em, Trung úy An là đại đội trưởng đại đội 45 trinh sát của trung đoàn, đơn vị nắm phần quyết định cho trận đánh này. Trung úy có thể ngồi xuống được rồi.

Trí nhìn người trung úy trẻ hơn tuổi mình ngồi xuống và cố moi óc để nhớ xem đã gặp anh chàng này ở đâu.

Tất cả các đơn vị bộ binh từ cấp trung đoàn trở lên, đều có một đại đội trinh sát. Hai chữ trinh sát thôi đủ nói lên sự hiểm nghèo. Đơn vị này luôn luôn là con cưng của trung đoàn trưởng. Trong quân đội, người ta không có thì giờ để đi “cung” bạy bạ. Được “cung” thì phiên toái lắm. Những công tác nguy hiểm, những công việc không ai làm nỡ đều giao khoán cho mấy đứa con cưng này. Vì thế, tuổi thâm niên trung bình của lính trong đại đội trinh sát rất thấp và cấp chỉ huy thì thay đổi luôn luôn. Có vinh quang nào mà không được xây bằng máu kìa?

Trí biết trung úy trẻ măng như vậy mà nắm được đại đội trinh sát thì phải là “nhân tài.” Mà chắc phải là tài lắm vì bộ binh ít có khi nào thêm biểu diễn mấy cái màn giới thiệu vớ vẩn như vậy.

Vị trung tá chỉ vào một chỗ phía đông ngọn đồi tiếp tục:

-Nội trong sáng mốt, tiểu đoàn một phải sẵn sàng ở tuyến xuất phát tại đây, tiểu đoàn hai bên này, tiểu đoàn ba sẽ nằm ngay đây làm trừ bị và để chặn luôn quân cứu viện của chúng nó nếu có. Khu trục tiền oanh kích xong là hai ông một và hai cho chúng nó xung phong lên...

Tới đây, ông dừng lại, và nhìn xuống hàng ghế có mấy chiếc áo bay. Cả phòng họp lại im lặng như tờ.

Rồi ông chỉ cây thước vào lưng chừng phía Đông của ngọn đồi trên bản đồ, tiết lộ một bí mật bất ngờ:

-Vào khoảng giữa trưa hay tùy theo tình hình cho phép, tôi sẽ cho thằng 45 Trinh sát nhảy vào đây, ngay chỗ này này. Từ trên cao, chúng nó sẽ đánh xuống, vòng ra hai bên để bắt tay với anh một và hai.

Cả phòng họp im lặng đến rợn người. Biết ngay mà, trong quân đội, hễ có chút vinh quang thì thế nào cũng có một cú “chết người” như vậy kèm theo.

-Tiểu đoàn một và tiểu đoàn hai phải ráng làm cho đẹp. Mấy thằng nhỏ trinh sát của tôi đánh thọc xuống mà không gặp được các anh để bắt tay thì hết đường quay lui...

Trí liếc mắt nhìn qua bàn ông Trung úy An, thấy gã vẫn ngồi yên, bình thản.

Ông trung tá xoay người, bước vài bước tới trước, thấy cây thước trên bàn thuyết trình rồi hỏi:

-Những chi tiết nhỏ khác, anh em có thể liên lạc và phối hợp với ban 3 Trung đoàn để giải quyết. Có ai thắc mắc gì không?

Một ông tiểu đoàn trưởng bộ binh dơ tay lên liền.

-Mời anh.

-Thưa trung tá, trung tá vừa nói tiền oanh kích, xin trung tá cho biết sẽ có bao nhiêu phi tuần và sẽ đánh vào đâu?

Một nụ cười gượng hiện ra trên khuôn mặt ông trung tá. Hình như ông biết câu hỏi này sẽ được hỏi, và ông thì không muốn trả lời.

-Phòng không trợ Sư đoàn cho tôi biết chúng ta sẽ có hai phi tuần A1 sẽ làm việc với chúng ta. Một phi tuần tiền oanh kích và một phi tuần đánh yểm trợ tiếp cận.

-Vậy là chỉ có một phi tuần A1 tiền oanh kích?

-Đúng, một phi tuần A1.

Lần đầu tiên kể từ khi bước vào đây, Trí nghe được những tiếng xì xầm to nhỏ.

Trả lời xong câu này, ông trung đoàn trưởng thấy nhói trong tim. Rừng núi tam biên dày đặc, chúng nó lại có công sự phòng thủ vững chắc, hai chục phi tuần còn chưa thấy thám thía vào đâu thì hai phi tuần nghĩa lý gì? Lính của ông làm sao đánh giặc nổi? Ông lại nhớ đến những ngày còn quân đội Đồng Minh yểm trợ. Chỉ cần nhắc cái điện thoại lên

thì nào là “F-4”, “F-111” đủ thứ “F” bay trên trời, thậm chí nếu muốn có cả B-52 cũng được. Nhưng tình thế bây giờ đã khác rồi.

Ông trung tá gõ nhẹ ngón tay vào bục thuyết trình. Chờ cho phòng họp trở lại yên lặng, ông tiếp:

-Các anh em có nhớ khi bắt đầu buổi họp, tôi có nói là tôi có vài lời muốn tâm tình với anh em Không Quân?

Ông dừng lại một chút rồi tiếp tục:

-Lời tâm tình rất chân thật của tôi với anh em Không Quân là: Mong anh em ráng giúp chúng tôi. Anh em biết pháo của ta bắn không xa bằng pháo địch, chúng ta lại không được chọn chiến trường. Vậy, sự chiến thắng tùy thuộc rất nhiều vào các anh em Không Quân. Nếu anh em cố gắng giúp, chúng tôi sẽ tiết kiệm được rất nhiều xương máu của binh sĩ tôi, bằng không, chúng tôi vẫn đánh được chúng nó, nhưng cái giá của chiến thắng có thể sẽ rất mắc...

Đi họp hành quân đã bao lần, Trí chưa bao giờ nghe được một lời nói thống thiết của một vị chỉ huy như ngày hôm nay. Trí nhìn lên bục chỉ huy. Chàng cảm thấy khâm phục hơn khi nhận ra vẻ bơ phờ mệt mỏi của ông trung đoàn trưởng trẻ tuổi. Mắt ông quầng sâu vì thiếu ngủ, áo quần nhăn nhó dính đầy bụi đỏ cao nguyên.

Ông kết luận:

-Nếu không còn gì, anh em có thể ra về liền bây giờ để chuẩn bị cuộc hành quân. Mong anh em hiểu rõ những gì tôi nói. 18 giờ ngày một, chính tôi sẽ có mặt trên đỉnh ngọn 982. Cảm ơn tất cả các anh em.

Từng người một, họ từ từ rời phòng họp, không ai nói với ai một câu nào. Ngay cả những cái bắt tay thông thường cũng không có. Trí đón được Trung úy An khi hắn vừa leo lên xe díp:

-Tôi thấy anh quen quen.

An cũng nói:

-Tôi thấy đại úy cũng quen quen... Đúng rồi, phải hồi xưa đại úy học Lasan Tabert không?

Trí cười hờn hờ:

-Tôi nhớ ra rồi, anh học Lasan Tabert sau tôi hai lớp phải không?

-Dạ phải. Đại úy hay lái chiếc Vélo Solex đen. Ngày đại úy tình nguyện đi lính Không Quân, cả trường đều biết...

-Gọi tôi là anh đi, đại úy mẹ gì... Có rảnh không, mình ghé vào câu lạc bộ này làm một ly cà-phê?

-Dạ rảnh thì không nhưng với đại úy thì được.

-Đại úy mẹ gì, mình học chung trường, gọi anh em cho tiện.

Trí quay lui kêu mấy người bạn mình về trước rồi cùng An bước vào câu lạc bộ. Khi người hầu bàn xuất hiện, thay vì gọi cà-phê, Trí dơ 2 ngón tay:

-Cho hai chai 33 đi “cung”...

Hai người nói đủ chuyện đời xưa của tuổi học trò yêu dấu. Trí hỏi:

-Ông tình nguyện đi lính à?

-Dạ không... Ngu gì. Em thi rớt tú II hai lần, bị lột sỏ phong trần.

Trí uống một ngụm bia:

-Ông làm gì mà trung đoàn trưởng đề ý dữ vậy? Vài hôm nữa được thay lon là cái chắc.

An lắc đầu, cười:

-May mắn thôi anh. Ông này hồi trước là tiểu đoàn trưởng của em. Năm 72, tiểu đoàn bị chúng nó vây kín ở Võ Định, tưởng tan hàng rồi. Tối đó, ông dụ em: “Đù mẹ đảng nào cũng chết. Tụi nó vây mình mấy ngày nay rồi, đang chắc ăn như bắp. Tối nay chú mày bất ngờ dắt lính đột kích thẳng vào bộ chỉ huy chúng nó. Không xanh cỏ thì thế nào cũng đở ngực. Tao sẽ thừa cơ đánh thốc ra, mình có hy vọng dọt về...”

Nghe như chuyện thời tam quốc. Trí hỏi:

-Rồi có đở ngực được không?

-Không nhưng tụi em đánh một trận ra gì, phá tan nát bộ chỉ huy của chúng nó. Tiểu đoàn thoát về được gần hết... Ông lên nắm trung đoàn là giao trình sát cho em liền.

-Làm ăn gì được chưa?

An mời điếu thuốc, lý luận:

-Đại đội còn nhiều lính mới quá. Người cũ chết hết rồi. Từ sĩ quan xuống tới lính, ông nào thâm niên nhất là 6 tháng chiến trường. Cần phải huấn luyện nhiều thì mới đánh giặc tới được.

-Bây giờ sẵn sàng chưa? Đủ khả năng để từ trên đánh thốc xuống chưa?

-Nói sẵn sàng thì chẳng bao giờ được như ý mình cả, nhưng cũng tạm được. Nhưng em có thể bảo đảm với anh là trận này mình nhất định thắng.

-Chắc ăn vậy? -Có gì đâu, ông trung đoàn trưởng đánh “xa luân chiến”, đem mấy tiểu đoàn thay phiên nhau quần chúng nó cả tháng nay rồi, bây giờ xông vô dứt điểm làm sao chúng nó chịu nổi?

Trí uống cạn ly bia, tính kêu thêm thì nghe tiếng gọi tên mình. Tưởng ai, té ra Thiếu tá Quân, người bạn thân trong phi đoàn đang lù lù bước vào. Ông tướng này từ ngày đeo lon thiếu tá làm việc gì cũng có vẻ nghiêm trọng như... đi hỏi vợ.

-Bố Trí, tụi tôi kiếm bố mãi.

-Kiếm làm gì, ngồi xuống đây làm một ly đã.

Quân lắc đầu, giọng có vẻ nghiêm trọng, pha lẫn một chút buồn phiền:

-Phi đoàn trưởng kêu về họp liền, có chuyện không hay rồi.

Nhìn sắc mặt và lời nói, Trí biết Quân không đùa. Chàng gọi bồi tính tiền nhưng An cản lại:

-Anh để đó cho em.

Khỏi cần khách sáo từ chối, Trí đứng lên ngay, siết chặt tay An:

-Chúc ông may mắn. Ngày một tôi sẽ cố gắng đánh thật đẹp cho ông.

-Cám ơn anh. Anh ráng đánh cho đẹp giùm. Chỉ sợ trực thăng đáp không được. Nếu chạm được đôi bốt đờ sô xuống đất, con cái sẽ làm đẹp.

-OK. Hẹn lúc khác mình gặp lại.

Ngồi bên phải chiếc pick up do Quân lái, Trí hỏi dồn dập:

-Có chuyện gì mà gặp vậy mà, lâu lâu gặp lại một người bạn học cũ mà mà cũng không cho tụi tao có thì giờ uống với nhau vài chai bia.

Quân im lặng. Trí biết xưa nay ông phi công này là một người có tật ham đấu. Chuyện gì cũng vậy, chưa ai hỏi là đã mở miệng ra bô bô lên rồi. Vậy mà hôm nay hấn cảm như thế thì nhất định là có chuyện rồi, mà phải là chuyện lớn chứ chẳng chơi. Trí thắc mắc:

-Có việc gì thế? Hay có thằng nào mới rớt tàu?

Quân vẫn im lìm không nói gì. Quái lạ, phi đoàn lâu lâu cũng có đưa “đi không ai tìm xác rơi” mà Quân đâu có phản ứng kỳ cục vậy? Vào phi trường, Trí nhìn thấy những chiếc khu trục A1 nằm im lìm thành từng dãy. Dưới trời chiều cao nguyên đang tắt nắng, coi chúng oai hùng như những con mãnh hổ đang nằm thiêm thiếp ngủ sau một ngày chiến đấu oanh liệt.

Tự nhiên, Trí để ý thấy hai hàng nước mắt ứa ra từ đôi mắt Quân. Quen biết Quân từ bao nhiêu lâu, chàng biết bạn không phải là hạng mau nước mắt. Ngày tháng Sanh, bạn thân nhất của Quân bị SA-7 bắn nổ tung giữa trời, hấn đã không khóc. Nhất định phải có chuyện lớn rồi. Dù mẹ bạn bè với nhau từ đời nào, có cái gì không biết mà lại giấu kỹ vậy. Trí bực tức, gầm lên:

-Có chuyện gì? Dù mẹ có chuyện gì thì nói mẹ nó ra, sao mà cứ giấu tao. Dù mẹ lớn hết rồi, đủ sức lái tàu bay đánh giặc thì đủ can đảm để nghe bất cứ nguồn tin nào dù nó bi thảm đến đâu. Mà nói đi, thằng nào vừa chết?

Quân thẳng xe, quẹo vào bờ cỏ rồi tắt máy. Vẫn không thềm nói năng gì, chàng leo xuống, bước từng bước một tới phía hàng rào, đứng nhìn vào bãi đậu có những chiếc khu trục A1 của phi đoàn. Trí lắc đầu, mở cửa phóng xuống theo.

Đứng bên cạnh Trí nơi hàng rào, Quân lắc đầu nói:

-Chẳng có đứa nào trong phi đoàn mình chết cả...

Rồi chàng đưa tay chỉ vào những chiếc tàu bay, giọng nói thần thò như người mất hồn:

-Đúng ra, tất cả những con chim kia đều sắp chết hết. Chúng nó đều sắp sửa bị bức tử hàng loạt, chỉ trong vòng vài ngày thôi.

Trí kinh hoàng:

-Mày nói gì? Ai giết chúng nó? Không có nó thì mình làm sao sống được?

Lần này thì hai hàng nước mắt Quân xuất hiện rõ ràng trên gò má:

-Bộ tư lệnh vừa đánh điện ra, cho lệnh ground [lệnh cấm cất cánh/không được phép bay] hết tất cả phi cơ của phi đoàn mình.

Trí găm lên, phẫn nộ:

-Ground, ground, dù mẹ lệnh lạc c[ãc]... gì mà ngu vậy? Chúng nó vừa mở một loạt các cuộc tổng tấn công ở khắp nơi. Tại sao lại ground?

Giọng Quân lạc đi, chua xót và buồn thảm:

-Đơn giản lắm: Hết xăng và không có phụ tùng thay thế. Không ground thì cũng chẳng kiếm đâu ra xăng mà bay. Chính phủ không còn đủ xăng cho khu trục cơ A1 nữa. Phi vụ của mày là phi vụ cuối cùng. Sau đó, A37 sẽ bao vùng. Chúng nó xài Jet Fuel, nên còn nhiều...

Không còn gì để cãi nữa. Trí đưa hai tay bưng lấy mặt. Cái tin này quả kinh khủng hơn chàng nghĩ. Có sống đến một ngàn năm nữa, Trí vẫn không tưởng tượng được chuyện này sẽ xảy ra. Dù từ ngày hiệp ước ngưng bắn ký, Trí đã biết tiếp liệu của quân đội bị cắt rất nhiều. Tàu bay hư không có cơ phận thay thế, phải lấy từ chiếc này để sửa chiếc khác. Bom đạn nếu không đánh được thì phải đem về mà đập. Nhưng ai có thể ngờ được lại có một ngày như hôm nay. Ngay đến cả xăng cũng không còn.

Trí hỏi Quân, lần này thì chính giọng của chàng lạc đi:

-Mày nói thật, mày không đùa dai với tao đây hả Quân?

Quân không trả lời nhưng Trí cũng biết là bạn mình không đùa. Ai thêm đùa cái chuyện đau thương như vậy. Chàng hỏi để mà hỏi, buồn quá mà hỏi. Chẳng cần nghe trả lời.

Hai người phi công khu trục đứng yên lặng bên nhau cạnh hàng rào, nhìn đăm đăm vào nơi bãi đậu phi cơ. Dưới những tia nắng yếu ớt của trời chiều cao nguyên, đoàn khu trục

cơ A1 vẫn nằm im lặng lẽ. Lặng lẽ nhưng cao cả và oai hùng như những con cọp già trở về hang mình nằm yên chờ chết sau một đời tung hoành ngang dọc...

Trí thấy đôi mắt mình ngửa ngửa, chàng đưa tay lên chùi theo phản ứng và nhận ra là mặt mình đã đầm đìa nước mắt...

Cả hai người đứng đó thần thờ nhìn vào đàn chim sắt và đốt thuốc lá liên miên cho đến khi mặt trời lặn, phi trường lên đèn. Cuối cùng, Trí hỏi:

-Mày kêu tao về họp cũng chỉ để nghe chuyện này thôi phải không?

-Ồ. Nhưng giờ này thì họp hành gì nữa, trễ rồi.

Trí quay lại nhìn Quân, giọng chắc nịch:

-Vậy thì đi. Đù mẹ đi. Mày đi với tao ra phố, tao cầm cái đồng hồ rồi hai đứa mình kiếm một chỗ nào ngồi uống rượu tới sáng để ghi nhớ ngày đại tang của mấy con chim sắt yêu quý này.

-Sáng một, tao và mày sẽ dẫn hai phi tuần đánh 2 phi vụ cuối cùng...

Hai người trở lại, leo lên chiếc pick-up. Lần này Trí lái. Chàng sang số nhún ga, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

-Phi vụ cuối cùng...

Sáng ngày N, ngày tấn công đồi 982, Trí thức dậy vào lúc 5 giờ. Tối qua, chàng thức đến 3 giờ sáng để biên lá thư gửi cho Trang, người yêu của Trí. Trí có một thói quen đáng yêu là những khi gặp chuyện buồn bực, chàng hay lấy giấy bút ra để biên thư tâm sự cho người yêu. Mỗi lần gửi lá thư đi, Trí cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm thư thái. Tối qua, Trí viết thư cho Trang như sau:

Pleiku ngày 24 tháng 10, năm 1974

Trang yêu dấu,

Nhận được thư anh, chắc thế nào em cũng nhăn mặt nói: “Mon petit prince lại có tâm sự u uẩn rồi đây...” Không, lần nay em trật lất. Chiều nay biên thư cho em, anh chẳng có tâm sự gì u uẩn cả mà chỉ có một tin buồn muốn nói cho em biết. Nghe xong, anh cấm Trang không được khóc, không được than vãn gì cả vì phần số nước mình nó như vậy rồi em ạ.

Em biết là anh mê nghiệp bay bổng như thế nào rồi. Anh mê lái tàu bay như người nghiện á phiện nhớ thuốc. Đối với anh, đời anh, kể từ ngày anh được đeo cánh, anh chỉ biết có một cách sống. Đó là sống ngang dọc trên trời, trong không gian bát ngát, với mây ngàn gió lộng...

Nhưng, khốn nạn thay, tất cả những chuyện đó sắp hết rồi Trang ơi. Bộ tư lệnh vừa ra lệnh ground tất cả các phi cơ của phi đoàn anh lại. Tại sao em biết không? Vì một lý do mà có sống đến ngàn năm anh cũng không thể nào ngờ được: Mình không còn loại xăng đó cho phi cơ nữa.

Nhưng em đừng vội sợ cho anh thất nghiệp. Quân đội không bao giờ để cho những phi công như bọn anh ngồi chơi xơi nước. Bọn anh sẽ được chuyển qua các phi đoàn khác để bay A37, loại phi cơ phản lực mà anh thường gọi là “tàu bay con rệp” vì nó có hình dáng giống con rệp.

Chắc em sẽ thắc mắc, tàu bay gì cũng là tàu bay, sao lại u buồn quá sức như vậy?

Trang yêu dấu,

Em chưa bao giờ lái tàu bay, nên em chắc sẽ không thể hiểu được sự ràng buộc kỳ lạ giữa con người và chiếc phi cơ mình đang lái. Mỗi lần cất cánh đem tàu lên cao giữa không gian bát ngát, với mây ngàn và gió lộng, anh luôn luôn coi chiếc phi cơ của anh là một con thiên mã mà anh là người chiến sĩ cỡi nó. Nó đã gắn gũi anh suốt bao nhiêu năm qua, đã cùng anh xông pha khắp nơi trong cõi sơn hà, đã chia sẻ với anh từng hòn tên mũi đạn, đã đem vinh quang đến cho anh khi chiến thắng, cũng như đã cùng anh nhen ngào xót thương khi nhìn thấy bạn mình tan nát giữa trời...

Anh nhớ mãi một lần, sau trận yểm trợ tiếp cận đồn Dakto, con thiên mã bị bắn rách bướm. Nó khục khặc, nó ho ra khói, nó mưa ra dầu nhớt văng đầy cả kính tàu bay. Vậy mà, dù sắp chết, nó vẫn gượng hết sức tàn để khập khễnh đưa anh về bến đậu. Em biết không, khi anh leo xuống tàu, nhìn thấy thân thể nó rách tươm, thịt da nát như từng chỗ mà cảm giác như chính người mình bị ai dày xéo hành hạ. Lớn nhỏ gần một trăm lỗ đạn, chắc gì ai sẽ vá nổi. Và anh đã ngậm ngùi khi biết người ta quyết định đưa nó vào ụ phế thải để chết già ở đó...

Sáng ngày mai, anh sẽ cỡi con thiên mã yêu dấu của anh một lần cuối cùng. Sau đó, người ta sẽ leo lên bịt mắt nó lại, lấy vải phủ kín thân người nó như người ta tắm liệm những xác chết. Anh còn nhớ, khi làm lễ đón nhận nó từ tay những người bạn Hoa Kỳ, chúng ta đã mở party, đã khui sâm-banh, đã đọc diễn văn diễn từ rất là long trọng. Bây giờ, sau bao nhiêu năm góp công sức để gìn giữ và phục vụ Tổ quốc chúng ta, chúng ta chôn sống chúng đồng loạt mà không thổi được một hồi kèn đưa linh... Riêng anh, ngày mai đi bay về, anh sẽ đốt cho chúng nó vài cây nhang rồi cắm trong phòng lái. Người Việt Nam mình vốn trọng lễ nghĩa tình cảm mà em, anh không thể bạc như thế được.

Trang,

Cổ truyện có nhiều điển tích mà khi còn bé anh không thể nào hiểu nổi, như chuyện Chung Bá Nha và Trương Tử Kỳ. Chắc em còn nhớ chuyện này. Bá Nha đánh đàn hay, và Tử Kỳ thì biết nghe đàn nên hai người trở thành tương đắc. Một ngày, Bá Nha nghe tin Tử Kỳ chết, ông liền đập cây đàn vát đi và từ đó về sau chẳng bao giờ rờ tới đàn nữa. Hồi còn đi học, anh luôn luôn cho rằng là Chung Bá Nha đã quá “quân tử tâu”. Chiều hôm kia, khi đứng với anh Quân nơi hàng rào để ngắm nhìn những chiếc khu trục sắp sửa bị bức tử, anh đã thấm thía hiểu được tâm trạng đau khổ của Chung Bá Nha ngày nào. Và, Trang ơi, có lẽ em không thể nào hiểu nổi nhưng anh lại đang có một tâm trạng như Chung Bá Nha ngày xưa vậy. Nếu không lái được A1, anh có lẽ sẽ chẳng bao giờ thềm lái một thứ tàu bay nào khác nữa. Có lẽ anh sẽ xin xuống đất để chôn đời mình trong bốn bức tường, treo một chiếc áo bay đen trong văn phòng để cho thiên hạ biết là ta đây cũng đã một thời “cỡi gió lướt mây” như ai, và sống bình dị âm thầm như những anh công chức nhà binh khác. Hoặc anh sẽ xin ra bộ binh, hay, khôn nạn hơn, anh sẽ đào ngũ...

Nói vậy thôi nhưng anh biết nỗi buồn nào cũng qua đi, nỗi nhớ thương nào rồi cũng theo thời gian mà âm thầm chìm xuống, kể cả sự mất mát này. Anh không viết lá thư này chỉ để nói bấy nhiêu. Điều làm anh lo sợ đến mất ăn mất ngủ là, Trang ơi, nếu ngày hôm nay chúng ta không có đủ xăng cho phi cơ A1 thì ai dám chắc rằng ngày mai chúng ta sẽ còn đủ xăng cho phi cơ A37? Anh theo dõi báo chí hằng ngày và mơ hồ cảm thấy một ngày như vậy sẽ xảy ra. Chỉ cần nghĩ đến đó là anh thấy lạnh mình. Anh muốn nhấn mạnh một lần nữa cho em hiểu là anh như mơ hồ nhìn thấy một chuyện gì đại bất hạnh sẽ xảy ra cho đất nước mình. Anh thấy như vậy.

Bây giờ là 1 một giờ sáng. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là anh lên yên ngựa để rong đuổi nơi cỡi trời thênh thang lần cuối cùng với con thiên mã yêu dấu của anh. Anh thường nói với em, đời anh, anh chỉ biết một cách sống. Anh hiểu, khi anh đem tàu trở về đáp, đời anh sẽ chẳng còn bao giờ như xưa nữa. Sau ngày mai, cả em nữa, chúng mình phải bắt đầu học lại từ đầu để sống một cách khác... Một cách sống khác mà chúng ta chưa bao giờ biết tới, chưa bao giờ nghĩ đến...

Trước khi dùng bút, Trang này, anh có bao giờ nói là anh yêu em chưa nhỉ? Anh quên rồi. Nếu chưa, cho phép anh tâm tình là “Anh yêu em từ lúc mới gặp em”. Còn nếu đã, thì cho anh nói thêm là, anh chưa bao giờ thấy mình cô đơn và cần em như sáng hôm nay...

Bức hình em tặng hồi tết, anh để trong bóp, nằm ngay trong túi áo bay bên trái, sát ngay trái tim anh.

*Yêu em,
Trần anh Trí*

Đọc lại lá thư thêm một lần nữa, Trí bỏ vào phong bì rồi dán lại, viết địa chỉ lên. Vừa cất lá thư vào túi, Trí chợt nhớ đến một điều gì, liền phóng như bay chạy ra ngoài nhìn lên trời. Hãy còn tối mịt, chưa thấy gì cả. Trí chỉ sợ thời tiết xấu, phi vụ bị trì hoãn thì coi như không cất cánh phi vụ cuối cùng được. Đúng hơn, Trí sợ người ta cúp luôn cái phi vụ cuối cùng của chàng. Thời buổi này, lệnh lạt ra rất bất ngờ, bất cứ chuyện gì cũng có thể thay đổi.

Trí là người có mặt đầu tiên trong phi đoàn. Ông thiếu úy sĩ quan trực đêm còn đang nằm ngủ ngáy khò khò trên đi văng, cây P-38 để dưới tấm nệm lồi cán ra ngoài làm như đang ở trong rừng vậy. Những anh chàng thiếu úy sửa mới về phi đoàn luôn luôn là như vậy. Thích mặc áo bay đi tán gái, thích đeo súng trệ trệ như Dăng-gô trong phim cao bồi và vô tư yêu đời một cách hồn nhiên, chân thật. Trí lắc đầu cười và nhớ lại lúc chàng mới ra trường, cũng trực phi đoàn và cũng nằm ngủ như vậy ban đêm. Chàng bỏ lá thư vào hộp thư, nhẹ nhàng đánh thức sĩ quan trực dậy rồi gọi điện thoại lên phòng khí tượng để xin tiên đoán thời tiết trong ngày.

Tốt. Trời hôm nay tương đối khá, tuy buổi sáng có mây broken ở khoảng 8000 bộ. Trí trao đổi vài câu nói băng quơ với người sĩ quan trực rồi lặng lẽ qua phòng locker để trang bị phi hành.

Vừa xách nón ra khỏi phi đoàn, nhìn thấy một đàn phi cơ A1 nằm im lìm dưới ánh đèn của bến đậu, Trí lại thấy nhói trong tim. Dù đã chuẩn bị trước, tâm hồn Trí vẫn không tránh khỏi những thổn thức.

Sinh hoạt của phi đạo hôm nay cũng có một vẻ buồn thảm lạ lùng. Không khí tang tóc như bao trùm cả không gian. Những người cơ khí viên xưa nay ưa cười ưa nói vậy mà bây giờ mặt mày ai nấy cũng thấy ủ rũ. Ủ rũ đến độ Trí phải bắt chuyện với họ để kiếm vài nụ cười.

Trí leo cánh con tàu được cắt cho chàng bay ngày hôm nay: chiếc NB 167. N-B tức November-Bravo, đọc theo âm thoại truyền tin của hàng không thế giới, hay “Non Nước Bắc Bình” theo âm thoại của QLVNCH. Trí vừa đẩy kiếng cockpit [buồng lái] ra sau vừa lẩm bẩm: “Non Nước Bắc Bình, Non Nước Bắc Bình...”

Mặt trời rồi cũng từ từ ló lên ở đằng xa. Trí chậm chậm làm các phương thức tiền phi [preflight checks] của người phi công trước khi cất cánh. Chàng làm việc chậm rãi và trịnh trọng như ông linh mục thi hành các nghi lễ thờ phượng ở trong nhà thờ.

Kiểm soát trong phòng lái xong, Trí leo ra, đứng trên chiếc cánh đầy dầu mỡ của chiếc phi cơ, nhìn lên những cao độ chập chùng của dãy Trường Sơn mờ mờ sau làn sương mỏng. Núi non hùng vĩ như thế này, giang sơn cấm tú như thế này mà biết chừng nào mới được gặp lại? Gió cao nguyên buổi sớm thổi phàn phật vào chiếc khăn quàng cổ màu trắng của chàng...

Trí leo xuống tàu, đánh một vòng thật chậm chung quanh để kiểm soát tiền phi. Chàng gõ gõ vào thân tàu mà cảm thấy như mình đang vỗ vào lưng một người bạn già thân thiết. Càng vỗ thì lòng càng thấy dâng lên một niềm nhớ thương và tiếc nuối vô vàn. Rồi không cầm được, nước mắt Trí tự nhiên ứa ra. Ôi, hồi con tàu vô tri giác, không biết người có linh hồn hay không mà sao làm cho lòng ta xao xuyến quá đỗi. Trí có cảm giác như mình là người nông phu cần mẫn vì túng quẫn đành phải đem con trâu yêu quý nhất đời ra chợ bán. Trí vuốt ve thân tàu, nghẹn ngào tâm sự: “Người bạn già thân thiết, người bạn đã cùng tôi sống qua một quãng đời, tôi biết nói gì để diễn tả hết tâm trạng của tôi cho bạn hiểu? Bạn là sản phẩm của một nền văn minh giàu mạnh, một quốc gia phú cường bậc nhất thế giới. Còn tôi, một ‘anh lính’ của một nước nghèo. Bạn đã đến đây từ một chân trời xa lạ và chúng ta đã trở thành một đôi bạn thân kháng khí. Bạn và tôi, chúng ta đã cùng nhau chia sẻ những giây phút vinh quang cũng như những khoảnh khắc u buồn để làm hết bổn phận mình, đã cùng nhau chia ngọt sẻ bùi qua bao nhiêu ngày tháng. Tôi biết rằng trước sau gì chúng mình sẽ có ngày chia tay nhau nhưng không ngờ lại trong một hoàn cảnh như thế này. Sau chuyến bay này, người ta sẽ xếp cánh bạn, đẩy vào ụ để bạn chìm vào quên lãng...”

Trí đã ra đến đầu phi cơ, đưa tay cầm cánh quạt và ngược nhìn lên đầu máy như ngấm nhìn một kiệt tác bất hủ, một kỳ công tuyệt hảo của nhân loại: “Số phận bạn vậy, còn tôi chưa chắc đã hơn gì. Tôi cũng không biết ngày mai đời mình sẽ ra sao?”

Trí vuốt ve thân cánh quạt: “Thôi, dù sao thì cũng xin chúc bạn được yên nghỉ an bình. Sinh Ly Tử Biệt bạn ạ. Bạn đã làm xong bổn phận của mình. Còn tôi, bạn biết, vẫn còn trách nhiệm nặng nề của một người trai thời loạn. Tôi sẽ bay một loại phi cơ khác...”

Trí nhìn ra xa, nơi mặt trời vừa từ từ ló dạng đằng sau dãy Trường Sơn, giọng đanh lại: “Tôi sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng để bảo vệ quê hương tôi. Nếu ngày nào đó, không còn điều kiện để bay nữa, tôi sẽ xuống đất cầm súng. Hoặc, ví dù có ngày chẳng còn súng đạn nữa, chúng tôi sẽ mài đá làm dao để bảo vệ mảnh đất thân yêu này...”

Chừng mười lăm phút trước giờ phi tuần thứ nhất cất cánh, Trí, Quân, Dương và Hiền tụ tập chung quanh tám bản đồ trải trên mặt đất. Quân bắt đầu phần briefing:

-Mấy ông biết hết mục tiêu rồi, ngọn đồi này đây, đánh nó cả ngàn lần rồi, còn lạ gì nữa. L-19 sẽ cho biết đích xác đánh chỗ nào. Thời tiết sáng nay tương đối tốt, có một ít mây broken ở khoảng 8 ngàn bộ. Mình sẽ piqué từ trên 8000. Quân báo cho biết phòng không của chúng nó rất dữ dội, đạn kín bầu trời. Ngoài hỏa tiễn tầm nhiệt SA-7, lần đầu tiên họ ghi nhận có đại bác phòng không 100ly bắn bằng Ra-đa. Súng này bắn cả B-52 cũng rút chứ nói gì khu trục mình. Anh em nên cẩn thận, có gì thay đổi L-19 sẽ thông báo thêm. Có ai hỏi gì không?

Ngừng một chút, Quân nhìn Trí tiếp:

-Tôi và Hiền sẽ bay phi tuần đầu, đánh tiền oanh kích. Ông Trí và ông Dương bay phi tuần thứ hai đánh yểm trợ tiếp cận. Còn ai có ý kiến gì không?

Bốn năm cái đầu... phi công cùng cúi xuống im lìm, không ai nói với ai một lời nào. Quân chép miệng than:

-Phi vụ cuối cùng trước khi gói tàu bay lại trả cho chính phủ... Dù mẹ chúng nó đặt súng dày đặc như rừng để chờ mình vào mà tập bắn, bom thì chỉ có mấy trái 500 cân và quân ta thì nhất định lấy cho được ngọn đồi này... Rắc rối quá, lần cuối cùng, mấy ông cố gắng đánh cho đẹp một phát để... làm kỷ niệm. Vài hôm nữa muốn chụp một tấm hình đứng cười nhe răng dưới chân chiếc A1 chưa chắc đã có mà chụp.

Họp xong, Quân và Hiền lững thững xách nón bay ra phi cơ. Trí hỏi Trung úy Dương, người phi tuần viên của chàng:

-Còn lâu mới tới phiên mình, ông cà-phê cà pháo gì chưa?

-Dạ rồi.

-Rồi thì uống thêm một ly cũng chả chết thằng Tây nào, ông vào đây tôi mời ông một ly...

Hai người sóng bước vào căn nhà nhỏ dùng làm nơi làm việc của anh em phi đạo. Tại đây, bên cạnh chiếc bàn dài có một bộ domino và vài bộ cờ tướng, một anh thợ máy nào đó đã nảy ra sáng kiến kê cái bình cà-phê bí tắt lớn cỡ... 15 lít. Cà-phê đen được bán với giá 25 đồng một ly. Ai muốn uống sữa, xin chi thêm 5 đồng. Rẻ chán và uống rất ngon. Trí có hơi thắc mắc là từ khi về phi đoàn đến giờ, chàng chưa bao giờ nhìn thấy người ta lôi cái bí tắt ra thay. Phi công khu trục vốn là những người ít thắc mắc những chuyện lật vật nên không ai để ý. Miễn cà-phê uống ngon và có tí mùi... cà-phê là được.

Trí mua cho Dương một ly cà-phê. Hai người thả bộ ra sân bay, ngồi trên mặt đất ngó mông lung ra phi trường. Xa xa, hình ảnh của hai chiếc A1 nối đuôi nhau tà tà ra phi đạo. Chong chóng đánh từng vòng đều đặn chậm rãi, con tàu run lên nhẹ nhàng sau làn khói xanh của động cơ.

Trí lại thấy nhói trong tim. Chàng hỏi Dương:

-Ông có biết là sau phi vụ này mình sẽ xếp cánh mấy chiếc Skyraider lại không?

-Dạ biết.

Rồi cả hai bỗng im lặng như vừa cắn phải một trái đắng không thể nào nuốt nổi. Trí cắn răng che dấu một nỗi nghẹn ngào vừa xông lên. Suốt từ khi được tin phi đoàn sẽ ground mấy chiếc phi cơ, tâm hồn chàng đâm ra thờ thẩn như người vừa bị mất mát một cái gì to lớn lắm. Chàng hỏi Dương:

-Thất nghiệp, ông tính làm gì?

Dương dụi điều thuốc lá:

-Em tốt nghiệp trường bộ binh Thủ Đức, có bằng trung đội trưởng bộ binh. Nếu không đánh nhau trên trời được thì mình đánh nhau dưới đất...

-Ông thấy rồi tương lai đất nước mình sẽ như thế nào?

-Đen tối quá. Tụi Mỹ đã phủi được bàn tay của họ. Quốc hội Hoa Kỳ càng ngày càng siết chặt cái vòng viện trợ quanh cổ mình. Nước mình bây giờ như một con bệnh bị xuất huyết trầm trọng, đang nằm chờ tử thần. Cái bi kịch đau đớn nhất của mình là biết rằng trước sau gì cũng chết mà không ai đủ sáng suốt và can đảm tự tìm lấy cho mình một con đường nào để tự giải thoát...

Trí cảm thấy hơi ngạc nhiên về những nhận định của ông trung úy trẻ tuổi:

-Theo ông, mình sẽ tự giải thoát được bằng cách nào?

-Có gì khó đâu, đằng nào cũng chết, mình đem hết lực lượng đổ ra miền Bắc sống mái với chúng nó một trận “trời sập đất thảm.” Mày đốt nhà tao thì tao đốt nhà mày, nếu có chết thì cũng chết được một cái chết ra hồn, đỡ hơn chờ chúng nó đến cắt cổ...

-Còn yếu tố Mỹ...

Mắt Dương long lên, oán hận:

-Xin lỗi đại úy, đấm c[ác]... thằng Mỹ. Nó bắt mình chết, mình có quyền chọn lựa cách chết cho mình. Mình có quyền bắt hàng khôi đưa đi theo...

Trí đã nhiều lần nghĩ đến chuyện này nhưng làm gì được? Mình chỉ là một đại úy phi công hạng bét. Nói loạn quạng không vừa ý, chúng nó đi cho học máu. Chàng cười:

-Ông biết muốn chơi chúng nó, có cách nào làm chúng nó sợ nhất không?

-Cách nào?

-Chỉ có đem bom thả tận nhà chúng là chúng mới sợ. Mình cứ chờ vào ngày lễ lao động hay lễ quốc khánh, đúng lúc cha con chúng nó tập hợp đầy đủ, lẳng lặng chắt vài trái bom con heo lên C-130, bay tuốt ra Hà Nội, biên cái Bắc bộ phủ của chúng nó thành một cái hồ bom khổng lồ thì có hòa bình liền chớ gì.

Dương khoái chí nhe răng cười, nhưng nghĩ ra điều gì, gã chặc lưỡi:

-Hay quá đại úy nhưng bom con heo của Mỹ, sức máy mà nó đưa cho mình khơi khơi như vậy.

-Tôi đã nghĩ đến chuyện này, mình chế lấy cũng được. Có gì khó đâu, chỉ việc gom chừng vài chục trái bom 500 pound lại cột thành một chùm, tăng cường thêm chừng chục phuy xăng ở chung quanh, đóng chung chúng nó lại thành một thùng rồi mở cửa C-130 đẩy lên. Tới nơi cứ việc bung cửa ra mà cho nó rớt xuống. Bom con heo cũng nổ đến như vậy là hết cỡ...

-Ý kiến hay vậy mà sao không thấy mình áp dụng nhỉ?

Trí lắc đầu:

-Ông biết rồi. Lãnh đạo của mình là một bọn tham nhũng, hèn nhát và thụ động. Chúng nó đâu biết rằng chúng nó đang xé nát cái quê hương này ra hàng trăm mảnh...

Mắt Dương tự nhiên thoáng một tia nhìn bí ẩn:

-Vậy thì diệt chúng đi. Mình lái khu trục, mình làm được.

Trí nói nhỏ vào tai Dương:

-Nói nhỏ thôi, tai vách mạch rừng. Tôi đã nghĩ đến chuyện này rồi nhưng ông nghĩ coi, diệt nó đi thì biết ai đủ khả năng để lên thay thế? Ông không nhớ cái thời “Đông châu liệt quốc” ở Sài Gòn sau năm 1963 à?

Dương nhún vai, nhìn lên trời:

-Tôi nghĩ thời thế sẽ tạo được anh hùng đại úy. Có nhiều người muốn làm chuyện này mà không bao giờ có cơ hội. Mình lái khu trục, có bom đạn trong tay nếu không dám xả thân một lần thì sau này chắc sẽ hối hận...

Trí vỗ vai Dương:

-Ông muốn “làm” thiệt không?

Dương nhìn thẳng vào mắt Trí:

-Một người biết mình sắp chết chẳng có gì để sợ cả.

-Nếu vậy thì tối nay qua barrack tôi, anh em mình bàn lại. Vài hôm nữa lái A37 mình có nhiều cơ hội hơn...

Ngồi tán gẫu một lúc mà mặt trời lên cao lúc nào không hay. Quân đã dắt thẳng em về đáp. Thân tàu loang lổ những lỗ đạn. Chàng nhìn đồng hồ rồi nói với Dương:

-Tối giờ cất cánh rồi ông, mình ra quay máy. Phi vụ cuối, ráng đánh cho đẹp.

Dương cười:

-Tôi đánh phi vụ này mà không đẹp thì nghỉ ăn lương chính phủ.

Trí trình trọng leo lên tàu, ngồi vào phòng lái. Chàng đeo đôi găng tay vào rồi run run nâng từng sợi dây an toàn, thắt vào người. Trí siết dây thật chặt, và càng chặt thì càng cảm thấy mình như gắn liền với con chim sắt yêu dấu này. Trí ra dấu cho người thợ máy dưới đất chuẩn bị rồi mở nút xả, nhấn động cơ quay máy. Con chim sắt khổng lồ khục khặc cái đầu, run mình, cánh quạt quay uể oải vài vòng. Trí nói nhỏ:

-Ráng lên bạn, phi vụ này là “kỷ niệm cuối cùng của đôi ta”.

Chiếc khu trục bỗng thở ra một mớ khói đen rồi máy nổ lên dồn dã. Chong chóng đánh những vòng tròn đều đặn, “quý phái.”

Dù đã bay hàng ngàn phi vụ, mỗi lần nghe tiếng động cơ nổ lên rộn rã lòng Trí tự nhiên lại rộn lên một nỗi niềm cảm khoái lâng lâng khó tả. Đó là âm thanh của niềm vui, của ngày xanh êm ái lúc nghe mẹ gọi tên để cho một món quà, của thuở học trò trắng tinh màu giấy khi nghe tên mình vừa trúng tuyển một kỳ thi, của tuổi đôi mươi chát ngát khi nghe một người con gái thì thầm kêu tên mình một cách bền lễn. Những tiếng động cơ của máy móc vô tri giác mà sao nghe ấm cúng, thân thiện, hiền hòa. Một lần nữa, Trí lại tự hỏi rằng không biết chiếc phi cơ này có linh hồn hay không. Sao nó làm người ta xao xuyến quá đổi...

Và ngàn lần như một, hễ chong chóng bắt đầu quay đều thì Trí liền biến thành một con người khác. Giống y như một cái radio đang khò khè bỗng được vặn vào trúng băng tần có đài phát thanh cực mạnh. Chàng thấy bình tĩnh, tự tin, lạc quan và thoải mái như một con người mới. Mọi ưu phiền, mọi khó khăn vụn vặt của kiếp người bỗng biến mất.

Đâu đây, xa thẳm trong đáy trái tim của Trí, hình như dậy lên bài hát “Xuất quân”.

“Này, bao hùng binh tiến lên, bờ cõi vang lừng câu quyết chiến...”

Hai bàn tay của Trí chuyển động mau lẹ, nhịp nhàng. Điều chỉnh máy, sửa lại đồng hồ, mở vô tuyến, check in với thặng hai.

-Pleiku đây Thái Dương 22, thử vô tuyến và xin chỉ thị di chuyển hai phi cơ A1-H.

-Thái Dương 22 đây Pleiku. Bạn di chuyển ra đầu phi đạo 26, gió êm, áp lực là 30.03.

Trí “Roger” [5/5] rồi ra đưa hai tay trở lên trời. Hai người thợ máy dưới đất nhận được dấu hiệu, gỡ chèn bánh ra...

“Bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành, quân Việt Nam đi hồn non nước xây thành...”

Chàng mớm nhẹ tay ga, con tàu ngoan ngoãn nhào tới. Trí đạp nhẹ thắng. “Từ từ, làm gì gấp vậy bạn hiền, trước sau gì mình cũng lên trời...”

Dương nối đuôi Trí đem phi cơ đến cuối cầu phi đạo, hai chiếc đậu xéo xéo bên nhau thử máy lần cuối cùng. Trí kéo cần lái vào người, đạp mạnh thắng, tổng ga lên 1700 vòng phút. Con tàu rung chuyển và gầm lên dữ tợn như cọp rống. Gió đánh phàn phật vào thân tàu, thổi rạp cả một bãi cỏ rộng phía sau. Tay chân Trí cử động nhịp nhàng theo từng động tác phải làm. Tốt, máy móc và tất cả mọi cơ phận trong phi cơ hoạt động hoàn hảo. Trí cười. Con chim sắt này ra đời khi đệ nhị thế chiến vừa chấm dứt, đến bây giờ tuổi hạc đã cao mà vẫn còn oai phong lẫm liệt không thua lão tướng Hoàng Trung thời Tam Quốc.

Thử máy xong, Trí quay đầu phi cơ vào núi, thòng hai tay ra ngoài phòng lái cho chuyên viên vũ khí được... an tâm tháo chốt an toàn. Buổi sáng hôm nay trời trong xanh và đẹp lạ thường trong không khí gầy gầy lạnh của những ngày tháng mười...

-Pleiku, Thái Dương 22 số một cuối đường bay xin ra phi đạo cất cánh hai phi cơ A1.

-Thái Dương 22 chấp thuận ra phi đạo, gió yên. Chúc bạn may mắn.

*“Quân Việt Nam đi hồn non nước xây thành,
Đi là đi chiến đấu,
Đi là đi chiến thắng,
Đi là mang mối thù thiên thu...”*

Trí hạ cánh cản, đóng cửa phòng lái rồi mớm chút ga cho tàu ra so hàng nơi phi đạo. Dương lái chiếc thứ hai bám theo như một cái đuôi. Chờ cho số hai xếp hàng ngay ngắn, Trí quan sát phi cụ một lần chốt rồi đẩy hết cần ga tới trước, lút cần. 2800 mã lực của sản phẩm cơ khí tuyệt hảo và vĩ đại được xử dụng tận lực, rống lên một tiếng gào khùng

kiếp tướng có thể xé nát không gian. Trí cảm thấy như máu tự nhiên chảy rần rần trong người chàng. Cánh quạt xoay tít như điên cuồng, ép gió thổi ra sau, biến hơi nước trong không khí thành những đường chỉ trắng chạy dài chung quanh. Chiếc phi cơ run lên, lồng lộn như con ngựa chứng.

Trí giữ cần lái và thả thắng ra. Con chim sắt vĩ đại với cái bụng đầy ắp bom ào tới trước, hung hãn và dũng mãnh như một con bò mộng.

*“Đi là đi chiến thắng,
đi là đi chiến đấu,
bước lên đây người Việt Nam...”*

Hai chiếc phi cơ A1-H cùng bốc lên cao một lúc ở khoảng giữa phi đạo. Tiếng gầm thét của động cơ sáng hôm nay nghe như những [tiếng] gầm than thở ai oán của hai chú mãnh hổ biết mình chỉ được rong chơi lần cuối cùng. Trí nghiêng phi cơ rời vòng kiểm soát không lưu phi trường. Ôi, quê hương đất nước dưới cánh chiếc khu trục đẹp không làm sao nói được. Đồi núi chập chùng xanh biếc với những con sông con lạch nhỏ. Theo luật địa lý, đã có núi cao, thì phải có sông rộng đi kèm mới hòa hợp. Núi của dãy Trường Sơn quá cao, mà sông lạch thì ít, lại ngoằn ngoèo

Trí leo lên 10 ngàn bộ, Dương bám sát phía sau. Trí rời tần số đài kiểm soát Pleiku sang đài kiểm báo Peacock. Giọng chàng ồ ồ vang vang:

-Peacock đây Thái Dương 22!

-Thái Dương 22 Peacock! nghe.

-Thái Dương 22, hai phi cơ A1-H, cất cánh được 5 phút lên làm việc với Sao Mai 10 ở tọa độ Zulu Papa...

-Roger! Sao mai 10 chờ bạn ở tần số 226.7

Rồi Peacock... im luôn, không thấy thông báo tác xạ pháo binh. Trí thấy nhói trong tim. Vậy là quân ta ngay đến đạn pháo binh cũng gần hết. Chàng nhớ ngày xưa, đánh lớn như thế này thì một đoạn đường từ Pleiku đến Dakto có ít những khoảng vài trăm khẩu pháo đặt khắp nơi gây thành một trận địa pháo như thiên la địa võng. Bây giờ mọi chuyện đã đổi khác. “Đánh giặc kiểu con nhà nghèo” là như vậy sao?

Đường đến điểm hẹn với cô Lan 19 bay không đến mười phút là tới nơi. Đang đầu loạn cào cào với mấy cánh quân dưới đất, nghe Trí lên, người phi công L-19 mừng rỡ:

-Thái Dương 22 đây Sao Mai 10.

-Nghe năm. Hai A1-H, tám trái 500 pounds và hai... trái tim rục lửa cầm thù.

Có tiếng cười hèn hếch trong máy:

-Thái Dương nói nghe được. Phòng không của chúng nó dày đặc như thế này, không rục lửa thì nên về nhà mà ngủ cho nó được việc.

-OK, chúng tôi đang ở phía bắc mục tiêu khoảng 10 ngàn, cho biết tình hình đi bạn.

-Tình hình đại khái như thế này: bộ binh xung phong lên hai lần mới mới được một chút nơi chân đồi. Dù mẹ chưa kịp làm ăn gì thì pháo chúng nó đã lồng khung sẵn rút tùm lum xuống quân mình.

Mình cũng phản pháo đẹp đáo đẽ, hai bên đang đấu pháo loạn xạ xà ngẫu.

-Bây giờ bạn muốn tôi đánh đâu?

-Đánh đâu thì dễ quá, có khoảng vài trăm mục tiêu cho bạn đánh. Nhưng chuyện quan trọng nhất hiện giờ là tụi chuồn chuồn sắp vào để đổ thẳng 45 trinh sát, kẹt một cái là cây phòng không 100ly nằm trên đỉnh đồi. Từ trên đó, nó có thể quét sục bất kỳ một hợp đoàn nào của mình.

Khỏi cần suy nghĩ lâu Trí cũng hiểu được sự thành công của lối đánh điều hâu táo bạo này tùy thuộc vào yếu tố... chuồn chuồn. Trục thẳng không vào được thì lấy gì mà nhảy? Cũng không thể vào lần thứ hai vì yếu tố bất ngờ sẽ bị mất. Chúng nó sẽ gom súng trên đỉnh đồi chờ mình vào để tập bắn... tàu bay lên thẳng.

Trí đề nghị:

-Vậy bạn muốn đánh nó phải không?

-Biết còn phải hỏi. Bạn bung giùm nó thì may ra hợp đoàn trực thăng mới vào được.

-Xong ngay. Vào cho trái khói đi bạn.

-Có ngay.

Trí lắc nhẹ cánh và hỏi Dương qua vô tuyến:

-Hai đây một.

-Nghe năm.

-Ông nghe Sao Mai nói rồi chớ gì, mình qua combat formation.

-Hai nhận rõ. Combat formation.

-Mình sẽ piqué ở 10 ngàn. Phòng không như thế này thì phải đánh 60 độ bank.

-Hai rõ.

Chiếc L-19 quẹo một vòng rất quý phái nhàn nhã rồi tự nhiên cắm đầu thẳng xuống từ 8 ngàn bộ. Nàng lắc lư thân mình rồi xị ra một trái khói. Trí mỉm cười. Ông nội nào lái chiếc L-19 này chắc là có máu khu trục trong người. Bắn rất đẹp, gần ngay trên đỉnh ngọn đồi.

-Thái Dương 22 đây Sao Mai mười.

-Thấy trái khói rồi bạn.

-OK phía bắc trái khói khoảng 200 thước là cây phòng không 100ly đó. Phòng không mạnh quá, bạn muốn đánh trực nào cũng được. Chúc bạn may mắn, coi chừng súng chúng nó đặt khắp mọi nơi.

Hình như Trí lại nghe được bài tiến quân văng vẳng trong nón bay:

“Kèn vang theo tiếng chân đang dập dồn xa xa, Tiếng gào thiết tha...”

Trí sửa lại đôi găng tay, mở nút bom, nói thật chậm vào máy vô tuyến:

-Số một Đô.

Trí nghiêng cánh, cắt ga. Con tàu rơi xuống gần như thẳng đứng. Ở khoảng 8 ngàn bộ, hoa khói bắt đầu nở chung quanh tàu. Đù mẹ bắn gì... sớm vậy? Trí lẩm bầm. Rõ là quân thừa đạn bắn vãi.

Trí tiếp tục cho tàu cắm xuống. Kia rồi, từ đằng xa, Trí nhận rõ được vị trí của ít nhất mười mấy cây phòng không. Tất cả đồng loạt nổ vang rền. Đù mẹ sao chúng nó lăm sừng thế này. Những giây phút đối diện với tử thần thật là khủng khiếp. Thằng nào lái tàu bay

mà nói coi phòng không giặc không ra gì là những thằng nói phét. Làm người, ai lại không sợ chết, tại sao lại phải phét lác nhỉ?

Xuống thêm một chút nữa, Trí vẫn không nhìn thấy cây 100ly đâu cả. Câu nói của ông trung đoàn trưởng bộ binh lại vang vang trong đầu chàng: “Suy nghĩ bảy lần trước khi thả một trái bom...” Không thể được, mình phải kéo tàu lên làm một vòng khác. Máy cây 12.7ly nhí này không xứng đáng để lãnh bom của chàng. Trí tổng hết ga, lướt tàu qua mục tiêu rồi kéo lên. Phòng không vẫn bám cứng lấy phía sau.

-Sao mai đây Thái Dương.

-Nghe năm, không thấy bom của một nổ.

-Có thả đâu mà nổ. Không tìm thấy súng của nó, thả uổng bạn ơi.

-Thái Dương hôm nay đánh lỳ quá. Lúc nãy bạn xuống, tôi thấy nó khạc lửa lên đó bạn.

-Để thằng hai xuống tôi quan sát thử coi.

Dương thông báo rồi cũng nghiêng cánh nhào xuống như một cành lá. Trí quẹo ngược trở lại, đảo mắt quan sát. Nhìn chúng nó bắn thẳng số hai Trí mới thấy xót ruột. Vừa lớn vừa nhỏ, ít nhất cả trăm khẩu. Phòng không chúng nó không những chỉ đặt trên ngọn đồi 982 thôi, ngay cả những ngọn đồi chung quanh nó cũng đầy những súng.

Chiếc phi cơ của Dương như con thuyền nhỏ bé ngụp lặn trong một biển lửa hãi hùng. Nó kia rồi, cây 100ly mà chàng đang tìm kiếm vừa khạc lửa ra dữ dội. Ông đã thấy rồi thì mày có chạy đằng trời.

Dương xuống sâu thêm nữa rồi bấm rút bom, kéo lên. Hai đóa hoa khói đen nở tung trên mặt đất. Sao mai la ùm trời đất:

-Số hai đánh trúng mấy cây phòng không rồi đó bạn. Số một thấy cây 100ly của nó chưa?

-Thấy rồi bạn, số một “Dô” lại đây.

Lần này Trí nhắm thẳng vào hướng cây 100ly, cứ thế mà tới. Hình như chúng nó cũng biết đã bị lộ mục tiêu, nên khạc lửa lên rất dữ dội. Trí nhìn thấy những viên đạn lửa bay lên, tưởng như cắm thẳng vào mặt mình nhưng khi đến gần thì lại biến mất. Và tiếng nổ mới là khiếp đảm. Tiếng nổ phát ra từ họng súng đang chĩa thẳng vào người mình khác hẳn bất cứ một loại tiếng động nào khác trên thế giới này mà chàng đã nghe được. Nó lạnh, sắc, khô và ròn rợn.

6 ngàn bộ, Trí biết mò hôi trán mình toát ra đầy trong nón bay. Chàng còn biết là có vài viên đạn đã ghim vào thân tàu. Mặc kệ, “Mày sinh Bắc Tử Nam” thì tao “Sinh Nam chôn sống mày”. Tiếng Sao Mai la chói lói trong tần số:

-Thái Dương 22, bạn xuống thấp quá bạn ơi, nguy hiểm lắm.

5 ngàn, Trí bấm rớt bom rồi nghiêng răng kéo phi cơ lên. Tốc độ quá cao, cả người chàng bị một tảng đá nặng nghìn cân đè dính vào ghế. Trí nghe tiếng nói của người phi công L-19:

-Đẹp quá bạn ơi, nhưng... hụt mẹ nó rồi.

Chưa lấy hết cao độ nhưng Trí đã thấy muốn nhào xuống trở lại ngay. Công dã tràng. Chàng bấm máy:

-Hai đây một.

-Nghe năm.

-Ông thấy cây 100ly của nó không?

-Thấy!

-Pass cuối cùng, ráng làm đẹp đi.

-OK! Roll.

Dương nghiêng cánh chúm mũi xuống. Lại một lần nữa Trí cảm phần nhìn những tràng đạn của quân thù bắn lên như muốn xé cả bầu trời ra hàng trăm mảnh. Chàng cứ suy nghĩ và không hiểu sao chúng nó chuyển được hàng núi súng vào đây được.

Số hai vừa kéo tàu lên, Trí biết ngay là Dương đánh không trúng. Chúng nó bắn rất quá, làm sao thả bom cho chính xác? Trí mím môi nghiêng cánh vào thử một lần chót.

Quái lạ, từ lúc cất cánh đến giờ, Trí mới để ý là văng vẳng trong nón bay có bài hát “Tiến quân ca” như đến từ một cõi vô hình.

*“Này bao hùng binh tiến lên,
bờ cõi vang lừng câu quyết chiến,
bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành,*

quân Việt Nam đem hôn non nước xây thành...”

Lần này, với một quyết tâm trong đầu Trí bình thân lượn chiếc phi cơ hầu như thẳng góc xuống mặt đất. Dù đã cắt hết ga, chỉ trong phút chốc, tàu đã đạt đến tốc độ tối đa. Gió ép vào thân tàu, làm cặp cánh như uốn cong lên. Đến 6 ngàn bộ, Trí hơi kéo nhẹ cần lái. Tàu hơi chéch mũi lên, tốc độ giảm vừa đủ để Trí đưa cây 100ly của giặc vào đường nhắm.

Có tiếng la hét hoảng của Sao Mai trong nón bay: “Thái Dương 22, bạn xuống thấp quá, coi chừng...” Nhưng Trí đâu còn nghe thấy gì nữa. Ở gần 400 dặm một giờ trên vùng địch, giữa những lần đạn thù nổ chung quanh, người phi công không còn nghe thấy gì ngoại trừ tiếng gọi của non sông và trách nhiệm. Phi cơ chàng cứ nhắm cây súng mà vùn vụt lao tới như một mũi tên sắt. Trời đất như trở thành mờ ảo ở chung quanh. Cuối cùng thì nó cũng nằm trên đường bắn của chàng. Trí bấm rút bom, tổng hết ga và kéo phi cơ lên. Cú này không trúng không ăn tiền. Chàng thoáng nhìn thấy nhiều bộ đồ ka-ki Nam Định từ trong ổ súng bỏ chạy loạn cào cào.

Vừa bốc tàu lên, Trí đã nghe được hai tiếng nổ liên tiếp và tiếng hò reo vui mừng của Sao Mai 10 “Xong rồi, Thái Dương 22, xong rồi.” Đù mẹ thật là sướng hơn... chơi. Trí ôm cần lái sát vào bụng, người chàng bị áp lực như đè lún sâu vào trong ghế ngồi nhưng lòng chàng lâng lâng một niềm cảm khoái vô bờ bến.

Số hai không bỏ phí một giây đồng hồ nào, lật ngửa tàu bay, cắm đầu thẳng xuống như một chiếc lá tre để tiếp tục trò chơi dang dở. Có qua có lại, cuộc tranh hùng bắt đầu trở [nên] hào hứng kể từ giây phút này. Trí mỉm cười: “Ai bảo đi bay là khổ, đi bay sướng lắm chứ...”

Lấy được một chút cao độ, Trí xoay đầu nhìn lại “tác phẩm” của mình. Một cục lửa lớn cháy bùng lên, khói đen bốc cao thành từng cụm. Trí đang quan sát Dương thì nghe được tiếng gọi của hợp đoàn trực thăng. Một C & C, 12 slick và 4 gunship đang xinh xinh bay tới.

Trí cảm thấy yên bụng khi thấy Dương kéo tàu lên. Thêm hai ổ phòng không bị búng mất góc. Tốt. Chúng nó chỉ còn mấy cây 12.7ly lẻ tẻ này làm sao bắn lại Minigun của Gunship. Thua là cái chắc.

Dương đã kéo tàu lên, vào hợp đoàn trở lại với Trí. Hết bom rồi, coi như nhiệm vụ đã xong nhưng Trí vẫn chưa muốn đi về. Phi vụ cuối cùng thật hào hứng nhưng ngắn quá. Trí muốn kéo dài thời gian ly biệt này để được gần gũi với người bạn già càng lâu càng tốt.

Dương hiểu ý Trí, cho tàu bay vào thật sát bên người phi tuần trưởng. Sát đến độ nếu rờ tay ra, Dương có thể chạm vào cánh bay của Trí. Trong phòng lái phi cơ, Trí như một chàng dũng sĩ trên yên ngựa bách thắng của mình. Lúc này, nhìn những tràng đạn thù bắn lên, ít ai có thể tưởng tượng được chiếc phi cơ sẽ “còn nguyên một miếng”. Vậy mà không có một viên nào trúng tàu mới là tài.

Trí lượn những vòng tròn lớn quanh tàu, đưa mắt nhìn xuống hợp đoàn trực thăng đang nối đuôi nhau tiến tới. Ủa, sao chúng nó không bay thẳng vào đỉnh đồi mà lại bay ngược lên hướng Bắc làm gì kìa? Bọn chuồn chuồn chắm lộn tọa độ chẳng? Nhưng rồi Trí nghĩ ra liền. Ra là mấy anh bay như vậy để đánh lạc hướng địch quân. Xuất kỳ bất ý, làm cái queo gắt rồi “rót” gọn gàng xuống đỉnh thì ai mà biết được. Hay lắm, hay lắm. Quả đúng là “Ôi phi công danh tiếng muôn đời...”

Trí xuống 8 ngàn bộ, Dương bám sát phía sau, đánh những vòng lớn ngay trên mục tiêu. Địch quân trên đồi 982 hình như đang bối rối vì tiếng động cơ trực thăng xuất hiện bất ngờ. Phòng không bắn đã thấy rồi rạc. Cú này cho chúng mày đi theo Bác luôn. Bỗng Trí nảy ra một ý tưởng ngộ nghĩnh. Chàng bám máy hỏi Dương:

-Hai đây một.

-Nghe năm.

-Phi vụ cuối cùng rồi, ông muốn xuống dưới đó “ngao du một vòng” không?

-Sợ thằng Tây nào mà không xuống. Xuống để coi thử phòng không chúng nó bắn hay tới cỡ nào.

-Ông nhớ bám cứng theo tôi.

Trí gọi máy cho Sao Mai, thông báo mình sẽ xuống thấp để quan sát một vòng. Phi công L-19 có lẽ đang bận rộn điều chỉnh pháo cho bộ binh nên không có ý kiến.

Trí nghiêng cánh và đập bàn đập cho tàu trượt xuống. Hàng chục đóa hoa khói vây lấy con tàu liền. Dương bám theo cứng ngắc như nhựa đường. Thằng này bay hay thật, không thua gì Pilot Navy, Trí thầm nghĩ. Trí cứ để cho tàu trượt xuống, rồi mãi cho đến gần sát ngọn cây, mới lấy thăng bằng lại. Thấp như thế này thì mấy chú có muốn bắn cũng không biết đường đâu mà mò.

Nhìn “thiên hạ” ở cao độ trên ngọn cây coi thấy rõ ràng quá. Phi cơ chàng lướt qua trên những hàng cây dày đặc bằng một tốc độ nhanh như hỏa tiễn. Dưới cánh chàng, thỉnh

thoảng là hình ảnh của những giao thông hào và hầm hố cá nhân không hiểu của ta hay của địch lướt qua thật mau.

Trí lượn một vòng ra quốc lộ, nơi phe ta vừa móm được một tí ở chân đồi. Đây rồi, mấy ông bộ binh đang đánh nhau tung bùng cũng phải ngạc nhiên dờ nón sắt nhìn lên hai chiếc khu trục bay sát ngọn cây, chơi trò chơi táo bạo...

Lượn đến vòng thứ ba Trí mới có một ý niệm về tình hình bên dưới. Quân ta vừa hùng hổ xung phong lên, không biết lần thứ mấy sau một loạt pháo mở đường. Hình như họ muốn đánh lạc hướng để hợp đoàn trực thăng có thể vào đáp bất ngờ. Trí nghe tiếng C & C vừa chỉ thị cho hợp đoàn trực thăng đổi hướng, bay thẳng vào mục tiêu. Trí thoáng nhìn được những cây 12.7ly từ trên cao, chĩa nòng xuống nổ ròn rã vào những người lính của Sư đoàn 23 bộ binh. Còn 300 viên cà-nông để làm gì, Trí gọi máy cho Dương, bảo mở nút cà-nông và chuẩn bị tấn công. Chàng ước lượng mấy con chuồn chuồn phải ít nhất 15 phút nữa mới đến mục tiêu được, dư sức cho chàng cùng Dương làm vài strafing pass. Trí lắc cánh, Dương hiểu ý, nói rộng khoảng cách để chuẩn bị cho trò chơi mới.

Hết vòng thứ tư, Trí quẹo ra xa để chuẩn bị một đường bắn dài. Dương làm một vòng lớn hơn ở phía sau. Bỗng chàng kinh ngạc suýt reo lên một tiếng. Cặp mắt thần của người phi công khu trục vừa thoáng nhìn thấy một đám bộ đội bu quanh cây súng ở ngọn đồi kè bên ngọn đồi 982. Cây súng lớn lắm, không biết là bao nhiêu ly với cái nòng dài thông lòng. Tiên sư, chúng nó giấu kín như thế này thì tàu bay nào kiếm ra được? Trí thấy toát mồ hôi lạnh. Rõ ràng là chúng nó dấu súng ở đây để yểm trợ cho ngọn đồi 982. Từ cao điểm đó, nếu chúng nó bắn thì nãy giờ chắc chàng và Dương đã rụng từ lâu rồi. Vậy tại sao nãy giờ chúng không bắn mình kìa? Trí thắc mắc.

Trí bấm máy báo cho Dương “Ông ở ngoài này chờ tôi một chút” rồi bất thành linh đổi mục tiêu, lách cây cao xạ vừa nhìn thấy làm chuẩn, quẹo một vòng tròn lớn chung quanh đó. Cha con chúng nó đang hí hục quay nòng xuống hướng về phía đỉnh ngọn 982. Chàng có thể nhìn thấy rõ hai ba thằng xạ thủ cầm mấy cái tay quay quay lách quay để.

Đù mẹ chúng mày, muốn quay súng để bắn ông sao? Câu chửi thề vừa dứt thì Trí biết ngay là mình lầm. Tàu bay khu trục mà hết bom thì cũng như con rắn không có nọc, chỉ có nước đi bay duyệt binh cho đẹp, chúng nó đâu thèm bắn. Bọn khát máu này đang quay súng để chờ đón một món mồi ngon hơn gấp ngàn lần hai chiếc khu trục... già nua ốm yếu: Một hợp đoàn trực thăng mười mấy chiếc với hàng trăm chiến sĩ trinh sát tinh nhuệ nhất của Sư đoàn 23 bộ binh.

Trí quẹo tàu trở ra, thâm cảm ơn trời đất. Chàng ráng bình tĩnh để suy nghĩ thật mau những gì mình phải làm. Trước hết, Trí có thể gọi máy cho C & C để kêu họ cho hợp đoàn trực thăng... thôi đáp, chở lính về nhà. Không được. QLVNCH ít khi nào làm như

vậy, dù ngay cả khi biết rằng đi là chết. Hơn nữa, nếu bỏ về thì chừng nào cò ta mới cầm được trên ngọn 982 đò. Và chưa chắc đã còn xăng để làm chuyến thứ hai. Hoặc chàng có thể gọi cho Sao Mai biết để hẳn xin pháo binh hỏa tập. Đẹp chuyện này đi. Mấy ông nội bay tuốt trên mây xanh làm sao điều động pháo kịp. Họp đoàn trực thăng lại đang xinh xinh tổng hết ga bay vào, phải nghĩ ra cách nào để khóa họng cây súng này liền lập tức trước khi đại họa xảy ra.

Một lần nữa, văng vẳng trong nón bay của Trí, bài tiến quân ca lại vang lên. Lần này nhịp nhàng dồn dập:

*“Đi là đi chiến đấu,
đi là đi chiến thắng,
đi là mang mối thù thiên thu...”*

Xong rồi, Trí đã có quyết định. Trận này thắng hay bại là do Trần Anh Trí này đây! Chàng nghiêng răng tổng hết ga, vừa queo vừa kéo tàu lên để chuẩn bị tấn công.

Nhưng, người phi công khu trục của QLVNCH với mấy ngàn giờ bay vừa phạm phải một lỗi lầm nặng quá. Ở những nơi mà “phòng không kèm cứng một rùng” như vậy, ngoại trừ những khi tấn công, một là bay thật thấp, hoặc là bay thật cao, ai lại kéo tàu lên đưa cái bụng trắng hếu cho chúng nó tập bắn bao giờ? Cái chuyện căn bản này thằng phi công mới ra trường cũng biết, nhưng Trí quên mất.

Tàu vừa queo lên được vài ngàn bộ thì Trí nghe hàng loạt đạn chát chúa của ít nhất một chục cây súng nổ lên dồn dập. Trí biết là mình vừa phạm một lỗi lầm không thể nào tha thứ được, tàu bị trúng đạn nặng lắm. Và chính chàng, chàng cũng thấy đau nhói nơi ba sườn. Trí chưa bao giờ bị đau như vậy trong đời mình.

Phản ứng tự nhiên của người phi công gần mười năm bay bổng, bàn tay Trí ôm cần ga đẩy mạnh tới và đồng thời tay kia đè mũi con tàu xuống và lộn một vòng tránh đạn. Khốn nạn thay, mấy chục cây súng quái ác kia vẫn bám cứng chàng như sam. Trí nhận thêm vài chục viên nữa.

Có tiếng la hét hoảng của Dương trong máy:

-Một đây hai, một đây hai, nghe không trả lời...

Ngay lúc đó, khi hai chiếc gunship đang xinh xinh bay vào, vừa cách mục tiêu độ 5 dặm thì một tràng đạn từ cây súng bí mật dấu ở sườn đồi bên cạnh nổ lớn lên nghe khủng khiếp.

Đạn đạo này chúng nó đã nghiên cứu và lồng khung bao nhiêu ngày nên bắn làm sao trật được. Loạt đạn nổ chưa hết đã thấy một chiếc gunship bốc cháy bùng lên như bó đuốc, cắm đầu xuống. Chiếc kia hốt hoảng cho tàu rớt xuống theo để mong tránh tròng đạn. Máy cày Minigun cũng trả đũa như mưa nhưng đâu có thấm thía gì. Chúng nó dẫu súng trong hầm trong hố làm sao đạn của minigun lách vào nổi.

Hợp đoàn đổ quân từ phía sau vẫn chưa biết tại họa, đang xếp hàng dọc xình xình quẹo vào. Hai chiếc gunship còn lại của hợp đoàn đang hùng hổ bắn phá trên đỉnh ngọn đồi 982. Hình như chưa ai biết những gì đang chờ đón họ ở cao điểm kế cận.

Giây phút quan trọng và hãi hùng nhất của cuộc đổ quân đã bắt đầu. C & C, L-19, pháo binh và bộ binh gọi nhau trên tần số nghe loạn xạ. Không hiểu tại sao trong giây phút mà ai cũng căng thẳng tột cùng đó, dù tàu vừa bị trúng đạn, Trí thấy bình thản lạ thường. Chìa khóa của cuộc đổ quân ngày hôm nay là cây phòng không quái ác kia. Khóa hòng được nó là thành công. Bằng không thì có vào cả Sư đoàn cũng chết nữa, nói gì một hợp đoàn lẻ.

Hợp đoàn trực thăng bây giờ đã bay gần đến nơi phòng không lồng khung của chúng nó lắm rồi. Trễ một chút là từng chiếc một của hợp đoàn sẽ rụng như sung chín cho mà coi. Trí xuống thấp được một chút, không có thì giờ kiểm soát phi cụ và tình trạng tàu, quẹo lại thật gắt, mở nút cà-nông nhắm cây cao xạ lao tới.

Bây giờ thì cả bầu trời biến thành một biển lửa. Ra là bọn chúng nó đã bố trí sẵn súng để yểm trợ lẫn nhau. Mình nhắm thẳng này thì thẳng kia ở phía đối diện bắn sang, đánh thẳng kia thì thẳng này bắn tới. Đạn đạn kín cả bầu trời. Trí vẫn nghiêng rặng lao tới như một con thuyền giữa con bão.

Nhìn thấy mục tiêu, chàng bóp cò, kéo một tràng cà-nông dài từ phía ngoài vào tới tận cây súng rồi quẹo tàu lên. Ngay lúc ấy, chàng nghe thấy một tiếng nổ to khủng khiếp trong phòng lái. Mặt chàng như bị ai đâm vào một trái thối sơn.

Cặp mắt Trí nhắm tít lại theo phản ứng tự nhiên. Khi mở ra, Trí nhận ra kính phòng lái đã vỡ nát, gió, khói, và dầu của tàu bay ùa vào khắp nơi trong phòng lái.

Chàng chỉ còn thấy mờ mờ nhưng trí óc thì minh mẫn vô cùng. Phải thoát ra khỏi nơi này cái đã rồi sẽ nhảy dù. Chàng kéo tàu lên nhưng quái lạ, sao mà nó nặng thế này. Dù đã dùng hết hai tay mà kéo, con tàu chỉ lơ lửng lướt qua đỉnh mấy ngọn cây. Hơn ai hết, Trí biết nếu không lên kịp thì tàu sẽ đâm vào núi. Mà con chim sắt như bị thương nặng quá rồi, nhất định không thềm lên nữa. Trí đành nghiêng rặng đập hết bàn đập trái và nghiêng hết về bên trái.

Chiếc A1-H quẹo sát ngọn cây, cánh phi cơ móc theo một mớ lá. Trí lại nghe tiếng la hét hoảng của Dương trong máy:

-Một đây hai, một đây hai, tàu của một bốc khói rồi. Nhảy đi, nhảy đi...

Nguy hiểm nhất là chàng không biết mình đang ở đâu và ở cao độ nào. Trí bấm máy tính hỏi Dương nhưng radio không còn làm việc nữa. Đó là lần cuối cùng chàng nghe được tiếng gọi của Dương. Kể từ giây phút này, Đại úy Trần Anh Trí đơn độc một mình trên bầu trời, không liên lạc được với ai và không biết mình ở đâu.

Mất mình sao mờ vậy kìa? Trí đưa tay lên dụi và nhận ra là mặt mũi tay chân toàn những máu là máu. Càng dụi càng không thấy đường. Thế này thì đành phải nhảy dù ra vậy. Vĩnh biệt người bạn già thân thiết. Chẳng còn gì để suy nghĩ nữa. Phải nhảy ra ngoài trước khi tàu đâm vào núi hay nổ tung trên trời bởi đạn phòng không. Có thể mình sẽ nhảy ngay xuống đầu địch và sẽ được đi “du học Bắc Việt” nhưng ít nhất, xuống dưới đất còn có hy vọng sống để lập kế thoát hiểm.

Trí thò tay xuống nắm chặt cần thoát hiểm và kéo mạnh. Không thấy gì. Trí kéo lần nữa, và lần nữa cũng chẳng thấy gì. Tiên sư, hỏa tiễn bắn ghề thoát hiểm ra ngoài đã xì mệ nó từ đời nào rồi.

Vậy là hết. Chàng bị kẹt cứng trong phòng lái, không biết mình bị thương ở đâu, mắt không thấy đường và con tàu chỉ bay nghiêng mà không bay lên được. Lần đầu tiên, Trí nghĩ đến cái chết. Đời người trước sau ai cũng một lần chết mà. Điều quan trọng là cái chết của mình có hữu ích cho gia đình, cho Tổ quốc, cho tha nhân hay không kìa?

Chàng nhận ra là mình đã bay nghiêng như vậy được hai phút mà không đụng núi. Với độ nghiêng này, hai phút là đủ để làm thành một vòng tròn. Sách hình học dạy rằng quỹ tích của những điểm cách đều một điểm cố định sẽ là vòng tròn mà điểm cố định là tâm. Sách cơ học phi hành dạy rằng nếu quẹo một phi cơ và giữ mãi ở một độ nghiêng cố định, phi cơ sẽ làm một vòng tròn và quan trọng nhất, sẽ trở về điểm khởi hành.

Trí bỗng tìm ra đáp số cho số mạng của mình và cây súng phòng không khôn nạn kia. “Ông sẽ lao nguyên chiếc phi cơ này vào chúng mày, coi thử còn bắn được không cho biết.”

Dù chỉ thấy đường mờ mờ, Trí biết là nếu mình giữ được tàu ở một độ nghiêng cố định, mình sẽ trở về được điểm khởi hành tức là điểm có cây cao xạ của chúng nó, lúc chàng vừa kéo tàu lên.

Bằng cảm giác, Trí giữ cho tàu quẹo ở một độ nghiêng không thay đổi.

Giữa cảnh bi đát thê lương đó, tự nhiên lòng Trí thấy thanh thản vô cùng. Thanh thản như lần đầu tiên được lái máy bay đi solo, rong đuổi con tàu một mình trong vùng trời thênh thang im vắng. Nếu lấy cái chết của Đại úy Trí để thế cho mấy trăm cái chết của các anh em bộ binh và trực thăng thì mình lời chán. Từ những ngày bắt đầu bay khu trục, Trí chưa bao giờ phục hay thích cái hình ảnh đâm tàu bay vào mục tiêu để tự sát của các phi công Nhật. Chàng cho như vậy là bất trí và dã man. Nhưng trong hoàn cảnh này, mình đã chiến đấu hết sức để làm trọn bổn phận, đã làm mọi cách để sống còn nhưng không được, thì sự lựa chọn “đâm cả phi cơ vào chúng mày” là một quyết định can đảm và sáng suốt, không phải là một cuộc tự sát điên cuồng.

Quyết định xong là thực hành liền. Khi quẹo đến vòng thứ hai, nhờ chút nhãn quan lơ mơ và tiếng nổ to lớn dị thường phát ra từ họng cây súng vĩ đại, Trí tìm được vị trí nó ngay.

Nhìn thấy là mắt Trí long lên sòng sọc, mắt tóe lửa ra, uất hận thấu trời. Bọn khốn nạn! Chúng mày đem quý thuyết ngoại bang về đầu độc dân tộc, đem súng đạn ngoại bang về tàn phá và giết chóc đồng bào anh em, đã biến cả một nửa quê hương thành một địa ngục tăm tối nhất trần gian, chúng mày chưa biết hối hận hay sao mà còn muốn nuốt thêm cả mảnh đất thân yêu còn lại này? Tội lỗi này của bọn chúng mày biết mấy dòng sông mới rửa cho sạch? Bốn ngàn năm dựng nước của dân tộc có bao giờ đất nước lại lâm than và khốn nạn như thế này chưa? Tao chỉ tiếc lãnh đạo miền Nam yếu hèn để đến nỗi quê hương gấm vóc phải tả tơi như thế này, và số mạng tao nửa đường đứt gánh, nhưng Trần Anh Trí này chết đi thì vẫn còn trăm ngàn Trần Anh Trí khác sẵn sàng đem máu đào ra để bảo vệ mảnh đất này.

Chẳng còn gì để suy nghĩ và tiếc nuối nữa. Ai rồi cũng một lần chết. Được chết mà lấy xác khu trục bọc thân mình như ngày xưa người ta lấy da ngựa bọc thây là một vinh hạnh của người chiến sĩ. Đòi người mấy ai được chết như thế?

Trí nghiêng rặng, hét lên một tiếng kêu bi ai rùng rợn rồi lật úp tàu bay, cắm đầu thẳng xuống, nhắm cây phòng không đang nổ ròn rã lao tới. Làm sao trật được. Tuy nhãn quan bị giới hạn nhưng trước khi phi cơ đâm vào ụ súng, Trí còn nhìn thấy rõ ràng mấy thằng lính bộ đội xâm lược hoảng hốt bỏ chạy lấy thân khi chiếc phi cơ lao tới...

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên khi chiếc Skyraider A1-H cắm đầu xuống ổ súng. Bụi và khói bốc lên cao đến nỗi từ dưới chân đồi 982, các chiến sĩ của Trung đoàn 45 bộ binh ai ai cũng nhìn thấy rõ. Trên cao, bất kể phòng không, chiếc A1 còn lại bay những vòng tròn dài nặng nhọc chung quanh đám bụi đất điêu tàn. Giữa những tiếng súng nổ, tiếng pháo rót, tiếng cánh quạt trực thăng vừa đáp trên đỉnh đồi, tiếng động cơ lẻ loi của

chiếc khu trục đơn độc trên bầu trời nghe u buồn và ai oán như tiếng tru thảm thiết của một con diều hâu khóc bạn...

16 giờ chiều ngày hôm đó, đúng như lời hứa, Trung tá Trung đoàn trưởng Trung đoàn 45 bộ binh đáp trực thăng, đặt chân lên đỉnh ngọn đồi 982 để gắn lon Đại úy cho Trung úy An, đại đội trưởng đại đội 45 trinh sát.

Trận này, dù hiểm xãng hết đạn, quân ta đã thắng lớn. Xác chúng nó nằm dài dài khắp nơi...

*Thư viện Trần Quốc Tuấn 2 giờ sáng Oct 17, 1990,
Trường Sơn Lê Xuân Nhị*

Nguồn: bkt sưu tầm & trình bày
<http://phidoan114.blogspot.ca/2014/07/khu-truc-boc-thay.html>

Đăng ngày Thứ Sáu, February 23, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH